

УДК 94:328.161.2(866)

Політична криза в Еквадорі як визначальний фактор приходу до влади Р.Корреа

Л.П. НЕЛІНА

Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського, м. Сімферополь, Україна,
E-mail: larisanelina@gmail.com

Авторське резюме

У статті розглядаються історичні передумови і наслідки політичної кризи в Еквадорі на межі XX - XXI ст. Історія політичної нестабільності висвітлюється на тлі аналізу економічної ситуації в країні та активізації рухів корінного індіанського населення. Метою дослідження виступає визначення взаємозв'язку між нездатністю правлячих еліт до ефективного управління і вирішення найбільш гострих соціальних проблем з одного боку і зростанням популярності політичних партій і рухів лівої ідеологічної орієнтації – з іншого. За допомогою аналізу результатів досліджень громадської думки робиться висновок про повну деградацію партійно-політичної системи Еквадору і відторгнення населенням моделей, що нею реалізуються напередодні приходу до влади Р.Корреа, передвиборча програма якого стала точною діагностикою проблем еквадорського суспільства. Автор робить висновок, що за весь період поставторитарного розвитку в Еквадорі не склалося ефективної системи представництва, а партії не виконували своїх функцій. Це дало можливість для виходу на політичну арену нових соціально-орієнтованих політичних сил.

Ключові слова: Еквадор, політична криза, політичні партії, політичні інститути, соціальні проблеми, корінне населення, «лівий поворот», Р.Корреа.

Political crisis in Ecuador as a determining factor of R.Korrea's coming to power

L.P. NELINA

Taurida National V.I.Vernadsky University, Simferopol, Ukraine
E-mail: larisanelina@gmail.com

Abstract

The article discusses the historical antecedents and consequences of the political crisis in Ecuador at the turn of XX-XXI centuries. The history of political instability is studied against the background of the analysis of economic situation in the country and enhance the movement of the indigenous Indian population. The aim of the study is to determine the relationship between the inability of the authorities to effective management and solve the social problems and growth in popularity of political forces of left ideological orientation. By analyzing the results of public opinion researches concludes that political system of Ecuador degraded completely before the coming to power of R.Correa and population rejected implemented models. Correa's election program became an exact diagnosis of the problems of Ecuadorian society. The author concludes that for the whole post-authoritarian period in Ecuador has not developed an effective system of representative democracy and parties did not perform their functions. This gave the opportunity to new social-oriented political forces appear in political arena of Ecuador.

Keywords: Ecuador, political crisis, political parties, political institutions, social issues, indigenous people, «left turn», R.Correa.

Повсюдне впровадження політики «Вашингтонського консенсусу» в країнах Південної Америки в 1990-і рр. у ряді випадків спровокувало серйозне погіршення економічного становища, на тлі якого в окремих із них розпочалися затяжні політичні кризи. Зазначена ситуація в масштабах регіону поставила питання про подальший шлях його розвитку, однією з можливих відповідей на яке став «лівий поворот» в країнах Південної Америки. У цьому плані яскравий приклад демонструє історія Еквадору 1990-2000-х рр.

Аналіз досліджень і публікацій. Вітчизняна історіографія вивчення Південної Америки, як і Латинської Америки в цілому, знаходиться на етапі свого формування. Питанням «лівого повороту» в регіоні присвячені лише окремі роботи А.І.Ковальової [3] і Ю.Г.Беловолова [1]. Детальніше, в тому числі і на прикладі окремих латиноамериканських країн, особливості вказаних соціально-політичних змін розглядаються в російській історіографії [2;4] Тому об'єктом дослідження виступає історія Еквадору між 1990-х-2000-х рр., його предметом – історія політичної кризи, що розгорнулася в цей період. Метою дослідження виступає виявлення взаємозв'язку між нездатністю правлячої еліти до ефективного управління та розв'язання соціально-економічних питань, з одного боку, і ростом популярності політичних партій і рухів лівої ідеологічної орієнтації, очолених на виборах 2006 р. Р.Корреа – з іншого. Його завданнями виступають: дослідження історії політичної нестабільності у державі в контексті сформованих історичних передумов кризового становища; аналіз економічного становища Еквадору в означений період; визначення ступеня впливу кризи на довіру населення традиційним політичним інститутам і партіям. Основними методами дослідження виступають історичний та метод аналізу статистичних даних.

Виклад основного матеріалу. Безперервна політична криза тривала в Еквадорі з середини 1990-х рр. За період з 1996 р. по 2007 р. в країні змінилося 8 президентів, 7 з яких достроково. Подібний розвиток ситуації мав певні історичні передумови.

Відновлення демократичного режиму у 1979 р. активізувало характерні для політичної культури Еквадору регіоналізм і патерналізм. Протягом історії Кіто (колоніальна столиця) і Гуаякіль (індустріальний порт) конкурували за домінування, що зумовлювало розділення еквадорської еліти, доповнене етнічним та іншими факторами. Функції політичних партій були зведені до ролі електоральних інструментів у змаганні регіональних еліт. Демократизація також оголила масову некомпетентність бюрократії і кричущу корупцію. Погіршення економічної ситуації у 1980-х рр. спровокувало зростання популярності популістських, антипартійних кандидатів. У поєднанні з економічними проблемами країни це призводило

до непослідовності в політиці і відсутності наступності між адміністраціями [10, р.2-3]. На початку 1990-х рр. персоналістський характер партій, вузькість їх соціальної бази, розпливчастість програмних установок, нездатність виконати передвиборчі обіцянки призвели до підриву довіри до них виборців. Створення короточасних коаліцій, що розпадалися після приходу до влади їхнього кандидата, тільки посилювали цей процес. Позначалася також нездатність регіональних еліт до компромісів і віддання ними переваги кулуарним рішенням з використанням традиційних клієнтелістських відносин. Російський дослідник М.Л.Чумакова вказує також і на «низьку якість» еквадорської еліти та її неспроможність до наполегливого пошуку національного консенсусу та реалізації послідовної стратегії розвитку країни [6, с.5]. Характерною рисою стало недостатнє функціонування або ж повна бездіяльність формальних інститутів, домінування неформальних процедур. Стабільно виконувалися лише електоральні процедури, забезпечуючи формальну легітимність чинної влади. Діяльність партій активізувалася виключно в періоди передвиборчих кампаній і жодна з них не змогла стати повноцінним виразником інтересів певної соціальної групи еквадорського суспільства. В умовах несприятливої економічної ситуації посилювалася регіоналізація партій, а корумпованість партійної верхівки викликала поступове відторгнення суспільством діючих політичних інститутів в цілому [7, р.9].

Несприятливим був й економічний стан держави. У період між 1980 р. і 2000 р. в Еквадорі приріст ВВП був негативний, досягаючи в певні моменти відмітки в -14%, в той час, як у попередній період значення даного показника сягало 110% [11, р.2]. Падіння темпів зростання економіки стало причиною стабільно високого рівня бідності, який перевищив у 1990-х рр. показник 60% [8]. На матеріальному становищі населення негативно позначалася і політика скорочення державних витрат. Так, якщо в 1993 р. на соціальні потреби державою виділялося 9% ВВП, то до 2000 р. ці асигнування були скорочені до 4% ВВП. Таким чином, з точки зору середньодушового доходу середня людина в Еквадорі жила гірше, ніж 25 років тому [11, р.3].

Дворіччя 1998-2000 рр. було відзначено найглибшою за всю історію країни кризою. Головною його причиною стала залежність економіки Еквадору від експорту кількох товарів з нестабільними цінами на світовому ринку [10, р.3]. У пошуках виходу з кризи була проведена доларизація економіки країни, що викликала нову політичну кризу. Потужні індіанські маніфестації і спроба державного перевороту на чолі з полковником Л.Гутьєрресом призвели до відставки президента Д.Мауада, що займав цей пост з 1998 р. Вихід із конституційної та політичної кризи був знайдений тільки завдяки по-

середницькій місії ОАД, яка забезпечила передачу влади віце-президенту Г.Нобоа [4, с.403].

Дворічне правління Г.Нобоа характеризується відносною стабільністю. До кінця 2001 р. зростання ВВП склало 5,4%, інфляція знизилася з 91 до 22,4%, з 16,8 до 9,5% скоротилося безробіття. Вперше за 17 років були виконані зобов'язання перед МВФ щодо виплати зовнішнього боргу – він зменшився до 68% ВВП. Поліпшення економічної ситуації стало можливим виключно завдяки підвищенню цін на нафту, головну експортну сировину Еквадору. Зворотню стороною стало погіршення становища незаможних верств. Різко зросла міграція робітників за кордон. Грошові перекази звідти перетворилися на другу за значенням статтю валютних надходжень [2, с.38-39].

Дестабілізуючим фактором також стали масові виступи індіанського населення, яке в країні проживає компактно і становить третину її населення [6, с.7]. Рівень бідності серед індіанців сягає 87%, а в сільській місцевості – 96% [11, р.3]. Індіанський рух почав оформлюватися з 1972 р., коли була створена Конфедерація народностей кечуа (ECUARUNARI). У 1986 р. вона увійшла до складу нової загальнодержавної організації Конфедерацію індіанських народностей Еквадору (CONAIE). В середині 1990-х рр. склалося політичне крило CONAIE – Рух багатонаціональної єдності Пачакутік – Нова країна (MUPP-NP). Ця організація відрізнялася прагненням об'єднати не тільки національні, але і соціальні рухи. Вона спочатку позиціонувалася як загальнонаціональний політичний рух, що виступає за альтернативний розвиток країни. В ідеологічному плані Пачакутік заявляла про себе як про ліву полікласову партію, що домагається побудови «солідарної економіки» на благо людини, що виступала за стримування приватизації і посилення державних підприємств, була в опозиції «до всіх, хто підтримує неоліберальну модель», тобто до виконавчої влади, конгресу, політичних партій, інститутів держави, приватного сектора та міжнародних організацій. На парламентських виборах 1998 р. шість її представників були обрані в Національний конгрес і Пачакутік стала п'ятою за кількістю депутатів політичною силою в країні [6, с.7]. В цілому CONAIE і Пачакутік стали найбільшими індіанськими організаціями в Латинській Америці [10, р.3] та здатності мобілізації істотно випереджали політичні партії Еквадору.

Функціонування електоральної демократії створювало можливість для приходу в політику діячів популістського плану, не пов'язаних з традиційними верхівками еквадорського суспільства [6, с.6]. Так, у ході виборчої кампанії 2002 р. населення висловило свою підтримку Л.Гутьєрресу, колишньому бунтівному полковникові, який спільно сформував партію Патріотичне суспільство (SP), обіцяючи безкомпроміс-

ну боротьбу з корупцією та олігархією. Істотну роль у його перемозі зіграли союз з Пачакутік і протиріччя між інтересами регіональних еліт [4, с.404].

Представляється, що прихід до влади Л.Гутьєрреса, який активно наслідував У.Чавесу в ході передвиборчої кампанії, може розглядатися в якості першої спроби еквадорського електорату висловити свій протест проти кризи традиційних партій та її впливу на життя населення країни. Однак подальша політика уряду продемонструвала марність покладених на нього сподівань. При формуванні уряду Л.Гутьєррес керувався міркуваннями особистої відданості, а провідні пости у державі були розподілені між його товаришами по службі й родичами. Він продовжив неоліберальний курс і співпрацю з МВФ, в результаті чого на 30% були збільшені ціни на пальне і заморожена заробітна плата держслужбовців. Все це викликало обурення населення, особливо індіанського, представники організацій якого відмовилися від міністерських постів в уряді на знак протесту проти неліберального курсу Гутьєрреса. У червні 2004 р. під час проведення в Кіто XXXIV сесії ОАД індіанські організації блокували дороги, вимагаючи відставки президента і відкидаючи проект створення АЛКА [4, с.404-407]. У відповідь на антиурядові виступи курс уряду лише посилювався. Це призвело до нової кризи суспільно-політичного життя в Еквадорі в кінці 2004 – на початку 2005 рр. У квітні 2005 р. в результаті масових виступів Л.Гутьєррес втік з країни. Повноваження президента були передані віце-президентові А.Паласіо [4, с.412].

Уряд Паласіо прагнув не допустити подальшої дестабілізації країни. Його курс був спрямований на пом'якшення найгостріших соціально-політичних конфліктів, оздоровлення економіки, налагодження відносин з сусідніми країнами і продовження переговорів зі США про ЗВТ. Акції протесту індіанських організацій проти цих переговорів і діяльності американської нафтової компанії «Occidental» в провінції Напо зростали, що багато в чому пояснювалося «ефектом Ево» – приходом до влади в Болівії першого в історії країни президента-індіанця. Лідери індіанських організацій Еквадору на підтримку рішення Е.Моралеса про націоналізацію нафтогазової галузі оголосили загальний страйк. Виступи в Напо супроводжувалися захопленням нафтовидобувних об'єктів і нападами на об'єкти державної компанії «Petroecuador». Її нафтопроводи не раз піддавалися атакам активістів індіанських організацій. Падіння доходів від експорту нафти вело до погіршення економічної ситуації і посилення соціальної напруженості. На початку 2006 р. в країні було введено надзвичайний стан, що було розцінено керівництвом індіанських організацій як доказ «диктаторського характеру» уряду [4, с.415].

Безперервні політичні кризи привели до відторгнення населенням неефективної політичної системи. Аналіз опитувань громадської думки, проведений в рамках Проекту моніторингу громадської думки Латинської Америки (LAPOP) [9] Університету Ванербілдта (США), демонструє дуже низький ступінь довіри політичним інститутам країни на початку ХХІ ст. (таблиця 1).

У ході опитування респондентам пропонувалося оцінити ступінь довіри політичним інститутам за шкалою від 1 до 7, де 1 – це показник цілковитої недовіри, а 7 – цілковитої довіри. Задля порівняння в таблиці також наведено аналогічні показники найбільш стабільних країн Південної Америки – Чилі і Уругваю, а також показники Канади, як приклад благополучної західної держави.

Аналіз даних таблиці демонструє сплески недовіри політичним інститутам у ході кризи 2002 р. і 2006 р. В той час, як у Канаді в 2006 р. частка респондентів, які висловили абсолютну недовіру політичним інститутам держави склала 4,9%, Чилі – 8,57%, а в Уругваї в 2007 р. – 5,67% в Еквадорі в цей же період даний показник сягнув 15,46% респондентів. Зага-

лом аналіз даних таблиці демонструє високий ступінь відторгнення населенням діючих політичних інститутів. Так, у 2002 р. загальна кількість респондентів, що негативно оцінювали (від 1 до 3) функціонуючу політичну систему склала 46,29%, а в 2006 р. – 43,15%, тобто фактично половину населення. Аналогічний показник Канади за 2006 становить 22,13%, а Уругваю в 2007 р. – 16,49%. Позитивну оцінку функціонуванню політичних інститутів Еквадору (від 5 до 7) у 2002 р. дали 39,85% респондентів, а в 2006 р. – 40,34%. В Канаді цей показник у 2006 р. був значно вищий і склав 58,45% респондентів, Чилі – 56,17%, а в Уругваї в 2007 р. – 70,04%. Таким чином, у порівнянні з іншими країнами населення Еквадору продемонструвало високий ступінь відторгнення політичних інститутів, що функціонують у межах неоліберальної моделі розвитку. У той же час простежується високий ступінь поляризації думок в ході політичних криз, що свідчить про високий рівень потенційної конфліктності у державі. Не менш демонстративним є аналіз ступеня довіри населення політичним партіям у відповідний період (таблиця 2).

Аналіз даних таблиці показує явну кризу

Таблиця 1. Довіра населення політичним інститутам Еквадору (2001-2010)

	2001	2002	2004	2006	2008	2010	Уругвай 2007	Чилі 2006	Канада 2006
1 (цілковита недовіра)	13,1	16,71	10,79	15,46	9,88	5,27	5,67	8,57	4,9
2	12,96	14,2	11,41	12,94	10,91	7,07	3,95	6,96	6,76
3	16,56	15,38	16,82	14,75	18,32	16,39	6,87	10,04	10,47
4	16,14	13,86	16,86	16,52	20,79	21,38	13,48	18,27	19,43
5	15,54	15,18	20,03	14,85	16,75	19,47	16,48	22,16	29,73
6	12,08	12,28	12,75	10,42	12,82	16,01	15,19	16,27	15,71
7 (цілковита довіра)	13,63	12,39	11,34	15,07	10,53	14,41	38,37	17,74	13,01

Таблиця 2. Довіра населення політичним партіям Еквадору (2001-2010)

	2001	2002	2004	2006	2008	2010	Уругвай 2007	Чилі 2006	Канада 2006
1 (цілковита недовіра)	44,09	43,85	42,18	55,98	38,92	33,25	19,62	21,32	8,53
2	18,28	17,49	17,5	17,48	19,75	19,16	9,43	11,67	8,19
3	14,55	16,14	18,51	12,72	17,42	18,61	17,05	14,91	16,38
4	10,68	9,84	10,68	7,55	12,68	15,63	20,22	24,16	28,5
5	6,5	7	6,88	4,03	6,39	8,83	18,51	18,69	27,47
6	3,73	3,78	2,81	1,59	3,31	2,98	9,51	6,82	7,17
7 (цілковита довіра)	2,18	1,9	1,42	0,65	1,52	1,54	5,66	2,43	3,75

довіри партіям Еквадору в 2006 р., коли про свою цілковиту недовіру заявило більше половини опитаних респондентів. При цьому слід враховувати, що недовіра політичним партіям є характерною рисою країн регіону. Так, у 2006 р. про свою недовіру партійним структурам (від 1 до 3) заявили 47,9% опитаних чилійців, а в Уругваї у 2007 р. цей показник становив 46,1% респондентів. В той же час в Еквадорі в 2006 р. негативно до партійних структур ставились 86,18% респондентів. Позитивно (від 5 до 7) у 2006 р. до партій ставились лише 6,27% населення, в той час, як у Канаді цей показник становив 38,39%, Чилі – 27,94%, Уругваї – 33,68%. Таким чином, аналіз опитувань громадської думки в Еквадорі на початку XXI ст. демонструє повну деградацію партійно-політичної системи та відторгнення населенням реалізованих нею моделей. При цьому вибори 2006 р. продемонстрували стійку волю населення до змін, що проявилася у перемозі антисистемного лідера нової широкої коаліції антинеоліберальних політичних сил Альянсу за гідну і суверенну Вітчизну (Alianza – PAIS, AP) Р.Корреа.

У передвиборчій платформі Р.Корреа можна виділити п'ять основних позицій, спрямованих на докорінну перебудову державної системи: 1) етична революція, націлена на боротьбу з корупцією; 2) соціально-економічна революція, яка передбачає переорієнтацію ресурсів держави на освіту, охорону здоров'я, розвиток інфраструктури і науки дослідження; 3) політична революція, спрямована на радикальні зміни, скликання Установчої Асамблеї (УА); 4) будівництво партисипаторної демократії; 5) захист гідності та суверенітету країни на зовнішньополітичній арені. Головним гаслом кампанії Р.Корреа проголосив заклик «Інша країна можлива!». Ці акценти були точною діагностикою проблем еквадорського суспільства і АР про-

понувала їх вирішення шляхом громадянської революції. Здійснити громадянську революцію передбачалося за допомогою швидких і радикальних реформ [4, с.419-422].

За складом АР об'єднала різні елементи традиційних лівих політичних сил [4, с.417], окремих членів партій статусу і розрізнені елементи соціальних рухів. У першому турі Корреа виступав з лівою платформою, засуджуючи «довгу неоліберальну ніч», міжнародні фінансові організації, угоду про вільну торгівлю зі США і використання ними бази ВПС в Манта. Він також наполягав на скликанні Установчої Асамблеї, здатної «відновити» країну і позбавити Еквадор від партійних політичних еліт. У другому турі акцент був перенесений на перерозподіл багатств, субсидії бідним, зниження тарифів на комунальні послуги та зниження податків [7, р.3].

Висновки. Таким чином, за весь період поставторитарного розвитку в Еквадорі так і не склалася ефективна система представництва. Вплив інтересів кланів і клієнтелізму залишався домінуючим у виборі стратегій політичного розвитку країни. Партії носили лише декоративний характер і не виконували своїх функцій. Поглиблення периферизації економіки в ході неоліберальних реформ збільшило її вразливість по відношенню до коливань глобальної фінансової системи і продемонструвало нездатність функціонуючої політичної системи відповідати на виклики, що виникають. Означена ситуація знайшла своє вираження у відторгненні значною частиною населення політичних інститутів і практично тотальному відторгненні функціонуючих політичних партій у 2006. Це створило можливість для виходу на політичну арену нових соціально орієнтованих політичних сил на чолі з новообраним президентом Р.Корреа.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Беловолов Ю.Г. Нові ліви в Латинській Америці / Ю.Г. Беловолов, М.А. Харенко // Наука. Релігія. Суспільство. — 2008. — №2. — С. 3—9.
2. Дабагян Э.С. Станет ли Эквадор самой честной страной? / Эмиль Суренович Дабагян // Латинская Америка. — 2003. — №2. — С. 38—48.
3. Ковальова О.І. Сучасна «ліва тенденція» в Латинській Америці: зміна регіональної моделі відносин // Актуальні проблеми міжнародних відносин: Зб. наук. праць. — Вип. 78, ч. 1 — К.: Київський національний університет ім. Тараса Шевченка Інститут міжнародних відносин, 2008. — С. 96—105.
4. Латинская Америка: Испытания демократии. Векторы политической модернизации. В 2-х частях. Часть 2 / [Ивановский З.В., Окунева Л.С., Чумакова М.Л. и др.]; под ред. М.Л. Чумаковой. — М.: ИЛИА, 2009. — 432 с.
5. Ткач О. Стратегії регіональної та національної інтеграції країн Латинської Америки / О. Ткач // Політичний менеджмент. — 2009. — №1. — С. 140—146.
6. Чумакова М.Л. Эквадор: анатомия нестабильности / Марина Львовна Чумакова // Латинская Америка. — 2003. — №6. — С.4—20.
7. Bonilla A. Two Perspectives on Ecuador. Rafael Correa's Political Project / A. Bonilla, C. Montúfar // Andean Inter-American Dialogue Working Papers. — 2008. — August. — P.1, 3-16.
8. CEPALSTAT [Internet resource]. — Access mode: <http://websie.eclac.cl/sisgen/ConsultaIntegrada.asp?idAplicacion=1&idTema=362&idioma=e>. — The name of the screen.
9. LAPOP's System for Online Data Analysis (SODA) [Internet resource]. — Access mode: http://lapop.ccp.ucr.ac.cr/Lapop_English.html — The name of the screen.

10. Ribando C. Ecuador: Political and Economic Situation and U.S. Relations [Internet resource] / C. Ribando // Congressional Research Service. – Access mode: <http://fpc.state.gov/documents/organization/47151.pdf> – The name of the screen.
11. Weisbrot M. Ecuador's Presidential Election: Background on Economic Issues / M. Weisbrot, L. Sandoval, B. Cadena; Center for Economic and Policy Research Issue Brief. – 2006. – 16 p.

Стаття надійшла до редакції 24.11.2013

REFERENCES:

1. Byelovolov Yu.H. Novi livi v Latynskiy Amerytsi (New left in Latin America). *Nauka. Relihiya. Suspilstvo*, 2008, no.2, pp. 3–9.
2. Dabagyan E.S. Stanet li Ekvador samoy chestnoy stranoy? (Will Ecuador the most honest country?). *Latinskaya Amerika*, 2003, no. 2, pp. 38–48.
3. Kovalova O.I. Suchasna "liva tendentsiya» v Latynskiy Amerytsi: zmina rehionalnoi modeli vidnosyn (The current "left trend» in Latin America: Changing patterns of regional relations). *Aktualni problemy mizhnarodnykh vidnosyn*, vol. 78, 2008, pp. 96–105.
4. Latinskaya Amerika: Ispytaniya demokratii. Vektory politicheskoy modernizatsii (Latin America: The test of democracy. Vectors of political modernization.). Part 2. Moscow: ILA, 2009. 432 p.
5. Tkach O. Stratehii rehionalnoi ta natsionalnoi intehratsii krain Latynskoi Ameryky (Strategies for regional and national integration in Latin America). *Politychnyy menedzhment*, 2009, no.1, pp. 140–146.
6. Chumakova M.L. Ekvador: anatomiya nestabilnosti (Ecuador: The Anatomy of Instability). *Latinskaya Amerika*, 2003, no.6, pp. 4–20.
7. Bonilla A. Two Perspectives on Ecuador. Rafael Correa's Political Project. Andean. Inter-American Dialogue Working Papers, 2008, August, pp. 1, 3-16.
8. CEPALSTAT. Regime to access: <http://websie.eclac.cl/sisgen/ConsultaIntegrada.asp?idAplicacion=1&idTema=362&idioma=e>.
9. LAPOP's System for Online Data Analysis (SODA). Regime to access: http://lapop.ccp.ucr.ac.cr/Lapop_English.html
10. Ribando C. Ecuador: Political and Economic Situation and U.S. Relations. Congressional Research Service. Regime to access: <http://fpc.state.gov/documents/organization/47151.pdf>
11. Weisbrot M. Ecuador's Presidential Election: Background on Economic Issues. Center for Economic and Policy Research Issue Brief, 2006. 16 p.

Неліна Лариса Павлівна – аспірант
Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського
Адреса: 95007, м. Сімферополь, пр. академіка Вернадського, 4
E-mail: larisanelina@gmail.com

Nelina Larysa Pavlivna – postgraduate
Taurida National V.I.Vernadsky University
Address: 4, Academician Vernadsky Prospect, Poltava, 95007
E-mail: larisanelina@gmail.com